

Előfizetési feltételek:

Égész évre . . . 6 ft. —
Fél évre . . . 3 ft. —
Évesgyár . . . 1 ft. 50 kr.

Fülsőlap lehet csupán a kiadó hivatalánál B.-Gyarmaton.

A lap szállítási díszére a nyitlathoz való kőszedő minél is kölcsönöznek a szerkesztőnek küldendők.

NÓGRÁDI LAPOK

és HONTI HIRADÓ

politikai, társadalmi s közgazdasági hetilap.

Hirdetések díja:

Öt határos poltis sor . . . 6 ft.
Helyig minden bejelentés . . . 20 kr
Nyitlathoz minden sor . . . 20 kr

Hirdetéseket félre a kiadó. Nagyon és többesre hirdetések jutányosan eszté-
sítetnek.

Fülsőlapú pénzek, reklamatika és hirdetések a kiadónak intőndők.

Előfizetési felhívás

„NÓGRÁDI LAPOK” s „HONTI HIRADÓ”

politikai, társadalmi és közgazdasági hetilap
1877-ik évi V. évfolyamára.

Előfizetési feltételek:

Égész évre . . . 6 ft.
Háromnegyed évre . . . 4 " 50 kr.
Fél évre . . . 3 " "
Évesgyár . . . 1 " 50 kr.
Egy hónapra . . . " 50 kr.

Az előfizetési pénzek egyedül a kiadóhoz csatolva, — legcélszerűbben postautalvánnyal — a nyomtatandó példányok, s pontos szétválasztás tekintetéből, mielőbb beküldendők.

Azon előfizetőket, kik határideikaikat eddig be nem küldötték; tisztelttel felkérjük azok rövid idő alatti beküldésére, nehogy a kiadóhivatalnál fennakadás történjen.

B.-Gyarmat decz. 22.

A haldokló év ravatalánál állunk. Szent borzalommal lépünk a jövő év csarnokába, — mely titkos fátyalal leplezi el az szomunk elől az események láncolatát.

Egy dombon állunk, hátunk mögött letarolt völgy, melynek virágai elhervadtak, — s a lehullott szirmokat a feledés szele kapkodja szerte szét; előttünk ismét völgy, melyben druidi hallgatóság honol, nem tudjuk még, mit fog teremni majd, — s ha florája teljes díszben pompáznifog, nem rohan-e rajta keresztül egy áradat, mely reményeinkből sokat elsodor, — s a zűgő éjszakai orkán a megmaradt remények felett nem üt ördögi gúnykacajt?

A politikai levegő még mindig puskaporos és ha Salisbury — az angol teljhatalmazott czéja is, hogy Oroszország fenyegető fellépésével szemben szövetséget hozzon létre az európai kabinetek között, hogy Oroszország túlcsepangó vágyai a méltányosság medrébe szoríttassanak, és ha o megalkotandó szövetség bármennyire fogja a békeaktiók létrehozásában intelligens erejét éreztetni az érzéketlen colossus terjeszkedési vágyaival szemben; mégis tartanunk kell a háborútól, melynek kiütésére Bismarck mondá ki a végzeteljes szót. Nekünk nem juttott egyéb, mint biznunk államférfiaink ügyességében és hazafiságában, kik meg fogják találni ama közpőutat, melyen a monarchia jól felfogott érdekei a legbiztosabban megővhatók. — Mert, hogy egy háború tönkre állványtaná monarchiánkat, mely ugy is válságos helyzetben ninylik, — azt tagadni senki sem fogja.

Monarchiánk belállapotát tekintve, hason aggodalmak szállhatják meg a honpolgárokat. Már azt tudjuk, hogy a hosszas bankügyi alkudozásokból kifolyó egyezményt az osztrák nemzeti bank visszautasította, azt is tudjuk, hogy De Pretis úgy nyilatkozott, miszerint az egyezség nem involválja azt, hogy azon módosításokat a kenyér törés idején ne lehetne tenni, — és végül, hogy a magyar kormány az alkudozások alkalmával azon határig ment, melyen tovább hazafias érzületének kialakása, tekintélyének megcsorbitása nélkül nem mehet.

Ha tehát ezeket a lefolyt évi tényekből bonczkés alá vesszük, úgy az újév, mely pedig az 1867 XH t. cz. dualisztikus viszonyon álló legfőbb szerződési pontjainak lejáratú éve lesz, — kedvező reményekkel nem táplálhat. De mi bizunk a Tisza kabinetben, mely a gyáva szövegzés ellen egész erejét mérlegbe fogja vetni, — hitünk van abban, hogy a kedvezőtlen szelek lecsendesítésére mindig tapasztalt méltányossági érzetével Ő felsége Ferencz József fog felemelkedni, s Auersperg kabinet lemondását nem fogja oly vesztességnek tekinteni, melynek helyét egy alkotmányosabb jogörzűletű kabinet fel ne cserélhetné.

Ezek a constellációk a politika világban.

Most vessünk egy pillantást törvényhatósági életünkre.

Ama hiányok, melyek a régi megyehatósági törvény mellett fel nem tűntek, — az 1876. VI. t. cz. életbe lépése után kezdenek fel tűnedezni.

E törvény teljes érvényesítése kiállításba helyezi, hogy a felfedett hiányok összpontosított és szakértő erővel pótoltatni és orvosoltatni fognak.

Az adóügy, „státus in státu” volt, — a behajtás pedig hű képet adott az ázsiai életéről. Most — felügyelet mellett méltányosan és önkormányzatilag fog intéztetni.

A tanügy magára hagyott árva volt, — szakértelmetlen tanfelügyelők bojtárkodtak mellette és sáfárkodásukról nem számoltak be senkinek. Most — a közigazgatás szárnyai alatt van, mely a tanfelügyelőség felett örökös, s az údvös tanügyi intézmények végrehajtásához tekintélyt és erőt kölcsönöz.

Hová vezetett volna az árvaügy eddigi kezelése? ha a közigazgatási bizottság erélyesen fel nem lép s ha leleplezett tényekből biztos tudomást szerezt, nem utasítja azt a

gyámhatósági kötelezettségek hű és pontos teljesítésére. — Sajnos, hogy egy tekintélyes törvényhatóság árvaszékéről ilyen hangon kell beszélnünk, mert valóban oly egyének, kik egykettő kivételével maguk is gondnokság alá helyezendők, lehetlen, hogy mások gondnokai legyenek.

És bármely ágát tekintjük a közigazgatásnak, lehetlen kétségbe vonni azt, hogy az új közigazgatási törvény által új életet ne nyerjenek a áldásosan ne gyakorolják intézkedéseiket a közönségre nézve.

Alapítalan az ellen Gr. Zichy Náándornak röpiratába felhozott egyoldalú és túlvitt okoskodásai s hiábavalók a szélső jobboldal aggodalmi.

A közigazgatási bizottság intézményét már ékkoráig is olyanak kell nyilvánítanunk, mely a modern kormányzat keretibe tökéletesen beillik a a centralisatiót észrevehető rázkódás nélkül áthidalja az önkormányzattal.

Sha a lankadatlan kitartás Nógrád megye jelenlegi közigazgatási tagjaiban megmarad, úgy szép eredmények lesznek elérhetők a közből álló éven át.

A jó intézményekben tehát nem volna hiány, hanem azok érvényesítésére lidércnyomásként nehezedik az idő mostohasága, a rasz lábón álló financiai viszonyainkból következő általános pangás.

Azért azonban ne csüggedjünk, — mostoha körülmények rendkívüli intézkedéseket szűnnek a azok a nemzetet edzettenbb teszik ama feladatokra, melyek annak missiójában teljesítendők.

Szembe tekintsük a veszélyt!

(Vége.)

No de hála Istennek, nyugoznak ő a bőségek, — csak hadd nyugadjanak, — mi pedig az ajkor dicő fiai virjuk ki a bankot, mint új zsebet régi gyakorlott kezek új lakhelyéül!

A bank és vám ügyből akarnak minster krizist csinírozni, midőn az ország-gazdasáttal, politikailag, jellemileg a veszély szélén áll!

Nem tagadom én ezen kérdések nagy jelentőségét, de különösen kell feltűnni a fűrkész ész előtt, hogy midőn a tejrre és annak mikénti feldolgozására oly nagy gond fordítatik, ezen gondoskodásból magára a a tehénre éppen nem jut semmi.

A kérdés hasznossági tekintete háttérbe szorúl és a bank és vám ügy gyakorlati jelentősége felhasználatik azok által, kik a hatalmat kezeikben örökíteni akarnak, igaztosságot és ellenséges indulatot szítani a birodalom két része között; éppen akkor, midőn az egyetértésre legnagyobb szükségünk legyen, csak azért, hogy az uralt tényezők figyelme elvonassék attól, mit megtartani akarnak: az ország népe feletti uralmat és a megködvelt szabad gazdaságot.

Ezen czélra éppen oly jó a török, mint alkalmilag jó volna a magyar sympathia, és az egyedüli jele, melyet tisztán megkülönböztetni lehet, bár süttőre adatik is ki: per a szemekbe minden áron!

A megyék az alap és önjoguknak ezen országban letéteményesséi, a népek valódi képviselői, hatalmas legitim befolyásoktól megfosztatnak egy testület által, mely csak az ideológia hamis tanai által okozott eszmésszavarr segítségével állíthatja, hogy bármely egyebet képvisel, mint önmagát, és saját érdekeit.

Az ellentét a kormányzó és kormányzott rétegek között napról napra nagyobb lesz, és az ellenséges erőnek kiegyenlítése mindig valószínűbb, hasonlóan a fellegekben felhalmazott villanyosság, mely midőn lent a földben ellentétet villanyossággal találkozik, a romboló villám által egyenliti ki magát leggyakrabban, mint előjele a dőlő viharak.

Igaz, hogy a vihar után a nyomást údo tiszta leg váltja fel, — de a felbök közüli kímésszolgó nap legübbnyire az elpusztult természere néz!

Magyarországban, az ellentétet áramlat az országgyűlésen nem halmozódhatott fel az ország ellenkező véleménye fölé; mert országos gyűlésre csak a megyék tanácsjetele volt, mely fő megyegyűlések is szervezhetett volna.

Oly országgyűléstünk, mely a helyett, hogy szentes ruhát gyökeresen kíméssz, azokat oly ingyendő lelki nyugalommal szellette volna, mint a képviselőház, még nem volt soba. Lehetetlen egy országgyűlés, mely így küzdhetne hatalma megalapításáért az országra octrojhott törvényekkel, nem kormányozhatna törvény alakt nyílt pártusokkal, melyek saját közből is csaknem erőszakosan hajtrva keresztül, a megyéket jogaitól önállóságtól megfosztják.

Ha a belsőnyeg élelnekbb jellemzésre rosz akaratból talán felremagyarázható szavakat használók, egyszerűsminde kijelentem, hogy az idézett, vagy hibáztatott tények orvoslására a törvényes megyei utasítási jog alkalmazására utalok, vonatkozok, és midőn vádaskodok, a törvény alapján állok.

Ha az állapotok tarthatatlanságokká lennek és az ellentétet kiegyenlítése vihart belyezne kiállításba, első sorban a megyék által képviselt ország és népteljesít kötelezettség, midőn meghamisíthatatlan akaratát nyilvánítja törvényes jogait gyakorlatában akoronás király által támogatattván.

Lehetséges azonban oly második eset is, midőn az észrevétlenül jogaitól, törvényei, szokásaitól, és egyéni úgy mint áladalmi vagyonától kifosztott és a végzetekonta élet nyomorai által apathia süllyedt ország az elcsorodás, kétségbeesés által boszúra sarkalva és a sokszor tett ígéretek és regélt arany begyekbe bizalmi vesztve, a felböknek esemes esőbe feloldását nem hiszi és egyedül a vihar, bár romboló, de a levegőt gyökeresen tisztító erejében bizik, megoldást nem is kér, sem nem remél.

De más lehet a beszé, felekezeti düh, személyes vagy kaszt-érdek követelése, mely bármelyikével szövölkezik mind azok, kik mindent vesztvén, csak nyerni reméllenek, a haza romlásának árán is.

Másnak kell lenni az állam érdekének, melynek fenntartási kötelezettsége az elcsorodás.

*) Az „országgyűlés” kifejezést ellentétben használom a parlamenttal.

lák és elvárható érdek felett áll, és a végső döntést elvárhatja vagy legalább korlátozott körűtől, azt az államjogi kötelezettségére teszi.

Ha a nép nem tudja vagy nem akarja a kötelezettségét, beállhat az állam fejeire a kényeszerőség, az államjogi felelősség, a rend és a szabályosság híven az ország törvényhatóságait utasítja a jogait gyakorlataira felhívni, egy szóval az országnak a megyék által nyilvánvalóan a közvéleményre appellálva.

A harmadik esetlegességet, midőn tudniuk a törvényes faktorként közli egy sem teljesítő kötelezettség, és a lehetetlen jelleme az országot használó szomszédjai kényeszerőségétől való oda; taglalat nem akarom, mert ez nem volna egyéb, mint Mohács!

En a válság első stádiumában hiszem lenni magunkat és miként eddig küldtem, kinteni fogok a bajnak saját életünk által orvoslást; mert ezt legtermészetesebb a legbiztosabb gyógyszernek tartom, mely a megye és az által közigyünkben is van.

A vas betegség (mennyiben jó vagy rossz akarattal, nem tudom) a válságunk talán második stádiumában lát miüket, — és bizonyosan igazsága van, midőn a részle kifejezés előidéztet közlekedést kevesre nem teszi.

Ha hasznuk iránti kötelezettségünk előzetes, lehetetlen, hogy bajaink orvoslását a két idezet, esetleg egyikének kérésében fel ne találjuk; de emlékeznünk kell, hogy oly fényes és részle állunk szemközti, milyen még Árpád birodalma felett nem toronyozott, és az általam valószínű sorban időzett esetlegességek egyike másika vagy mindkettője megemléksélhet, ha tette, erőre, egyetértésre előre nem készültünk és türelmében várjuk be a hasznukat, melytől óvjunk mindnyájunkat a Magyarok kegyes istene! Laka Gusztáv.

Levél a Nógrádi Lapok t. szerkesztőjéhez.

Tisztelt Szerkesztő úr! A Nógr. Lapok 1. évi 49-ik számában „Nógrádmegyei közvélemény” címmel vezércikkben azon lehetőséget helyeztél kiállításra, hogy a „Nógrádi Lapok” előzetes a jövő évi nem szaporodván, a „Nógrádi Lapok” meg fognak szünni.

Es igen szomorú kitalálás a jövőre, főleg azokra nézve, kik a közügyek iránt

csak valamennyire is érdeklődnek, a egyebek között annak volna kiáltó bizonyítéka, hogy nincs bennünk hitartás.

Imo! még ezelőtt pár évvel három vidéki lap volt megyénkben, most már csak egy van, s ezen egynek is előzetes hiányában meg kelljen szünni, és olyan dolog, melynek börtönjével egy gondolatban feloldani nem is lehet.

Sokan azon nézetben vannak, hogy midőn megyénkben a pártok megszűntek, most már nincs szükség közlönyre. En ezt hibás nézetnek tartom, mert mostani helyzetünkben szintén igen fontos okok szólnak a vidéki lapok szükséges volta mellett.

Azok közül én ez által csak néhányat akarok felmenni.

Hajdanában, midőn még a rendi alkotmány állott hazánkban, az országgyűlési követek saját küldöktől kaptak határozati utasítást minden egyes kérdésben követendő magatartásukra nézve, s ettől eltérniük nem volt szabad, még ha saját meggyőződésük ellenkezett tanácsai is, s ha meggyőződésüket a követi utasításról feloldozni nem akarták, nem tehetők mást, mint lemondtak, s olyan követeknek engedték át helyeiket, kiknek meggyőződésük a követi utasításokkal összehangoltak. Így voltak: Kölcsey, Deák Ferencz stb. — És a követi utasítások elkészítése után a karok és rendek minden rétege nagy érdeklődést tanúsított. — Már hetekkel sőt hónapokkal előre folytak a nyilvános és nem nyilvános tanácskozások az egyes kérdések felett.

Azonkívül szerteszét a megyében minden alkalmai beszéjével, lakodalom, keresztelés, névnap, disznótor, stb. mint egy egy pártiarchális kigyűjtés, a napi kérdések feletti vitatkozásoknak volt szentelve, s mire a követi utasításokat készült megyei gyűlés napja elérkezett, már akkorra a közvélemény meg volt alakulva, tisztában volt mindenki arra nézve, hogy mire fog szavazni? S mikor a gyűlés napja elérkezett, nem csak megteltek a megyei nagytermek, de az érdeklődő közönség egy tetemes része már a gyűlés megnyitása előtt se fert be a zsáfolásig megtelt terembe s a kint szorult közönség a folyosókon vitatkozott az egyes kérdések felett, s onnan mennydörgött be a terembe helyeslést vagy nem helyeslést. Így aztán minden egyes kérdésben határozott közvélemény képződött.

Most mindez egészen másként van! A parlamentaris kormány rendszer mellett a követi utasítások megfigyelhetetlenné, annál fogva fenntartatlanná, nyilvánlatlanná a képviselők egyedül saját meggyő-

ződésekre tartoznak hallgatni. Ez azonban éppen nem zárja ki azt, hogy képviselőknek többségének nézeteit, óhajait is helyesre vegyék, és saját meggyőződésük alkáltsául. — A mennyiben elvi ellentét nem forogva fenn, azokra a tekintettel legyenek. Sőt a dolog természetéből kifolyólag, az országos képviselők, ha helyesen akarják képviselni választóikat, országgyűlésben kell lenniük azok többségével, mert az országgyűlésben mincse, akkor nem választóikat képviselik, hanem csak magukat s elvárataikat.

De a mostani viszonyok közt, hogy ismerhetik választóik többségének nézeteit? — Ezenkint egyszerűen állandóan választóikhoz, ott beszédet tartanak, elvi álláspontjukat főbb vonásokban jelezzik. Ez mind igen kevés, sőt némelyek azt se teszik. — Pedig minden vidéknek meg van a maga speciális bajai is, melyeket a képviselőknek ismerniük kellene; hogy az országos intézkedéseknél, — a törvényalkotásánál a közös érdekek mellett választóik érdekeit is szemük előtt tartassák.

Hogy magamat érthetően kifejezzem, egy konkrét adatot hozok fel. — A múlt télen felmutattam, hogy vidékünkön a földbírtok adója más vidékekhez képest aránytalanul nagy. Most pedig felmutatom azt, hogy némely része az országnak egy el van látva a közlekedés minden eszközeivel: vasút, posta, távirat stb-vel, mintha csak a boldog Angliában vagy Hollandiában volnánk; addig megyénk némely vidéke közlekedési tekintetben oly nyomorult állapotban tengődik, melyhez hasonló aligha van Európában. — Itt van például ezen völgy kebel, melyben Surány és még néhány község fekszenek. Innen mint valami szak utcából, csak egyirányban, t. i. Gyarmat felé van szabad kijárási. — Ezen néhány községben a világ közlekedésnek egyetlen egy kelleke sincs. Legújanszában érozuk a postai közlekedés hiányát. Hogy ez nálunk mily siralmas állapotban van, azt itt leírni nem is kísérek meg. Azt leírni egy ív papír kevés lenne. — Talán majd a télen egykor bátorságot veszek magamnak in'andum rennare dolore! Az országos posta igazgatósághoz több ízben felterjesztett kérvényünkön azon végzet kaptuk, hogy minán a postai kimutatások szerint ezen vidék postai közlekedése után nem reményelhető annyi jövedelem, a mennyibe a felállítandó posta állomás az államnak kordulna, tehát nem adatik meg. — Pedig hány posta állomást tartunk Magyarországon, melyek főleg kezdetben nem jövedelmek kordulnak, a mennyibe az államnak kerülnek? — Már maga azon egy körülmény, hogy Gyarmattól, a megye szé-

pontjából, a szarvák járásba nincs egyenes postai közlekedés, hanem Budapest felé kell vele közlekedni, — elegendő volna arra, hogy ezen vidék is részeshőjön egy mozdulójából azon tömérdek áldozatoknak, melyeket a közös hazá elvárta tömegseregünkhöz képest, és így lerakunk, mint azok, kik vasút, könt, telegraph és postaiállomásokkal bőven el vannak látva, melyekért a subventiót, s minden feltehető mi is fizetjük.

Minden vidéknek lehetnek s vannak is ilyen helyi bajai, melyek orvoslást kívánnak. Itt van például a népszerűség ügye, melyre az utóbbi években a közös adóból tetemes összeg fordítottatik; vidékünkön még a régi elhagyott állapothoz sanyálódik, s nem jutott meg el hozzá a viradatok legelső hajnalugára sem. Pedig mit ér, hogy börtönt a népet az alkotmány sánczaiba, ha szellemileg nem készítjük arra, hogy alkotmányos jogait okosan, a közös érdekében érvényesíteni tudja is, akarja is? Mit a nép alkotmányos jogait csak arra használja, hogy minden harmadik évben, a képviselő választást modus vivendi et bibendi tekinteti, s megjelenik ha fizetnek, és szavaz arra, a ki többet fizet; ha pedig nem fizet senki, akkor felé se megyen: addig a valódi alkotmányosságot igen távol vagyunk. — Képviselői rendszerre fektetett alkotmányos kormányrendszernek sinequa non feltétele az, hogy a kormány erős és határozott közvéleményre támaszkodhassék, olyan közvéleményre melynek gyökere az a nép minden rétegeit áthatja, mert nehé megoldása kérdésében ez ad a kormányok erőt. Itt például a kelési kérdés, mely évszázados előkészítés után megoldásához közeledik. Ott vannak a közigazgatási kérdések, a vám és bankügy, melyeket hogy a kormány az ország érdekeinek megfelelő megoldására vezetessen, szükséges van arra, hogy az ország összes közvéleménye által támogatassék.

Erre ugyan azt mondhatnák, hogy ily fontos kérdéseknél a vidéki lapok kevés vagy semmi súlyt nem vetnek a latba, ott van az országos központi sajtó, annak feladata az országos közvéleményt tolmácsolni. En ezen nézetet nem osztom, mert valamint az ország törvényhozó testülete az egész ország választó polgárainak képviselőiből áll, s mellettük a központi sajtó fontosságát senki kétségbe nem vonja; egy a sajtó azonban a központon kívüli lakosság is hozzájárul, mint csak is a vidéki lapok által lehet legjobban közlekedni.

Száles értelemben vett közvéleményről azonban, mint fontosabb is elő adom, szó sem lehet, ott, a hol a polgároknak semm

TÁRCZA.

TÁRCZAI EPIGRAMMOK.

OUTRE ETAN!
Ferdietta Csallócsjai

51.

Nem szívesem soka én a szabadság-bűsöket; Onkény Volt nekik a csúljuk végre is önmagukért. Felembaditni akarok sokakat? szolgálati so-laknak Morj; s ha veszélyes-e ez, megtanulok ha kisért.

52.

Jó a királyok s a domogók csejja egyen-lő, Mondják; ah de hibás emberek ők maguk is. A tömeg, ismerjük, vola sem tud akarat magáért, Aki akarni erős mindenért, tegye meg.

53.

Aki rajong, bár a harmincat elérte, fosztat meg, Mert ha kijeznődik, gaz lesz az csaláttól

54.

Frankhon végzeté gyász tanácsa a nagyokra, de inkább

Kell, hogy okuljon még abból az együgyű nép.

A nagyok elveszték, de ki védte meg a tömeget hát

A tömeg ellen, amely önmaga zsarnoka volt?

55.

Láték örökletes napokat ma, és e napokban Mint az időt, holott szálla meg engemet is.

56.

Nincsen-e, mondá, igazam, ha a port meg-csalni törekedünk? Nézd, mi ügyetlen, nézd mennyire durva e had!

Durva s ügyetlen mind, kit együgyű — le-lire csallunk; Dápj vele jobban, s emberit polera jut ó.

57.

Gyakran, alig kiadé becsültől fézre nyomatnak

A tejedelmeknek képei, s csalva a nép.

Szellemi cizéért hord a badar s hazug érv rajongás,

S szín aranyúl nézed, próbálkóv ha hiányz.

A mágnes hegy.

TÖRÖKÉK.
Magyar Náci ut naplójából.

II. fejezet.

AZ ÉGI UTÁZÁS.
(Polytátia.)

Talán jó volna a megfigyeltetést valamely oktatási miniszterinhez folyamodni?

szakítá felba Náci.

Egy néma keserűen ledő tekintet volt a rendőrtisztás, — tovább a deák így be-szélvén: Nem tudom van-e hazám, és-e még azon nemzet, melynek földjén születtem s ha rajta nem elhettek többé, keblébe fogadja a paraimat a Könyv les-e legalább a föld feléltük? Les-e?

A melancolicus merengésekűek elcsúszott ellensége Náciok oly méltosul hangon és magasztos párhuzsal szakította felbe, hogy az éppen tömegszedésekben fogytában sül-lő, és Balhási kegyelméből földszitott fűből fűző praesentitított Ábdi pásza kard-ját; midőn Náci deklamált:

Vajba ne érezd ezt a súlyos felelősséget, s hogy kormányzói porod nincs emlékez-

ve no tudjád

Im elő emlek vagyek én, ha rajtam az

írás

S ha Abder még e gyászos földre vótódik Elmoldom neki — — —

Semmit sem mondasz fecsegi, — vagott közbe parancsolólag a deák, — hanem el-mész Abderába, ott jól körülnézsz, azután pedig ide vissza fogsz jönni és nekem fo-

god elmondani, hogy mit láttál? — Marschl Utaralól itt van ezen bors tarisznya, ez téged mindennel ellátandó, a mire szükséged lesz.

Nem akarom olvasniom türelmet kine-riteni Náci vizontagságlejloz alitársával; hanem rövidség okáért egyedül azon em-lek csatát közlöm, melyet vizitertektor a a deáknak benyújtott.

Magyar Náci emlékirata

Abderáról

Baraboncságosság!

Ha a „kegyelmesség” és „excellentia” címeket mellőzöm, azt egyedül annak méltósá-ságok tulajdonitani, hogy utamban azokat annyira elköpittaknak tapasztaltam, hogy ily elöngyoltságukban illendelmű társasá-gban még nem jelenhetnek

Abderában ezen címek bírái mindent vágyik, és ha utolérte „pertu” lesz kályba-fűtőjével is, csak hogy, bűnöző, emlékeztető címet ne hallja emlegetni. Ezen szemérme-tességet pedig népmérség kíváncsalmának ne-vezik; melyet igen nagyra becsülnék, ha a memlekezősége „kellő” mértékével van pá-rusitva

figyelmű viszonyai a kalendárium kö-telkezőit tökéletesen ki vannak hontakvára és indokolatlanlagain csak is írott törvé-nyek foguak ki.

Öreg emberektől hallottam, hogy valaha ezen föld elfoglalt lakosait és az évek most-banágát pótolta a mávik bősége, egy, hogy ha nem is a fénytűzében, de testi szűk-ségük fedezésében sokszor a túl bőségben szenvedtek.

Nyomatott a kiadó-tulajdonos Kék Lászlónál B.-Gyarmaton 1876.